

I Koningen 18:42b-43

Elia's gebed op de Karmel

1 de aanleiding

2 de beproeving

3 de vervulling

Gemeente,

I Koningen 18. Elia kwam naar Achab toe. En hij stond voor Achab. Niet ik, maar gij zijt de beroerder Israels.

Elia kwam naar het volk toe. En hij stond voor het volk en zei: indien de HEERE God is, volgt Hem na, indien Baal God is volg hem na.

Elia kwam naar de 450 Baalprofeten toe. De God, die door vuur antwoorden zal, die zal God zijn. De ontknoping, de climax zei ik vorige week. En toen ik daarna bezig was voor vanmorgen dacht ik steeds meer: dat klopt niet. De climax komt nog. Want nu komt Elia naar de HEERE toe. En de man die stond voor Baal, voor het volk, voor de Baalprofeten, die ligt nu, in elkaar geknield voor God. En hoewel van een totaal andere orde van met Achab, het volk en de valse profeten, vindt nu de hoogste worsteling, de diepste strijd plaats. De worsteling met zijn God.

Wat een voorbeeld. Als je staat voor mensen, als je nadert tot mensen om de zaak van de HEERE voor te staan, bijv in de politiek of in een bestuur of op je werk, als je staat voor mensen om ze tot de HEERE te roepen, bijv op club, als ambtsdrager, als je staat voor je gezin om het te leiden in de wegen van de HEERE. Worstelen met mensen om de zaak van de HEERE. En daarna? Let op Elia, worstelen met God om de zaak van mensen. Dat schiet er toch niet bij in? Dat je zo druk bent met de zaak van God in je leven naar anderen toe, dat de worsteling van het gebed achterwege blijft..... Na elke vergadering, na elk huisbezoek, na elke club, na elke dag van opvoeding: naderen tot God. O HEERE, hoor, o HEERE, zegen.

1 de aanleiding

Zo zien we Elia vanmorgen voor ons. Biddend om regen. En we zagen al eerder die regen stond in bepaald kader. De droogte was een oordeel van God. Was de vloek van het verbond. In Deuteronomium was dat ook zo aangekondigd: als het volk de HEERE verlaten zou dan zou de vloek van het verbond hen treffen: droogte. Maar als het volk zou wandelen in de wegen van de HEERE en Hem erkennen zou, dan zou er regen zijn: de zegen van het verbond. Die regen was teken van Gods gunst, Gods zegen, vervulling van Zijn verbondsbelofte. Zoals die er nu nog is: de zegen van het verbond, de vervulling van de beloften van het verbond. Dat is vooral de gave van de Heilige Geest. Die berouw geeft over de zonde, Die kennis geeft van Christus, Die verlangen geeft om de

HEERE te dienen. Dat is de vrucht van de Geest, waardoor er kracht komt om te dragen en te strijden, waardoor Christus inwoont in harten, waardoor Jezus' liefde gekend wordt in breedte, lengte, hoogte en diepte, waardoor Gods volheid wordt uitgestort in zondaren. Dat is voor ons de zegen van het verbond. Even voor de helderheid: daar is in het verbond ons geen voorspoed beloofd, genezing, werk, harmonisch gezin enz. Maar wel om in de weg die God gaat vertrouwend en verdragend te volgen. Daar bidt Elia om, en wij worden geroepen om daar met hem om te bidden.

Dan doet zich iets opvallends voor en belangrijks: In hoofdstuk 18 vers 1 is dit al beloofd door God. Ga heen, want Ik zal regen geen op de aardbodem. God heeft het beloofd. En Elia gaat erom bidden. Je zou kunnen denken: maar God heeft het toch al beloofd, dus dan gebeurt het toch, dan is dat toch al zeker? Er is toch niks zekerder dan wat God beloofd heeft? En nu gaat Elia er nog om vragen. Ja, dat zien we trouwens wel meer in de Bijbel: Daniel leest in de ballingschap dat Jeremia heeft geprofeteerd dat die 70 jaar zal duren. En in het 70^e jaar ervan gaat Daniel bidden: o HEERE hoor, o HEERE doe het. In Handelingen 1 beloofd Jezus dat de Heilige Geest zal komen niet vele dagen na deze. En de discipelen verenigen zich in gebed o Schepper Geest, kom. Bidden om wat al beloofd is.

Vergelijk dat met een vader of moeder die jouw beloven: als je jarig bent over 2 weken krijg jij een cavia. En elke dag daarna sta je voor je moeder: krijg ik de cavia? Krijg ik hem van u? Je kan gewoon niet wachten tot het zover is. Zo verlang je ernaar. Stel je voor dat je zou zeggen: o bedankt, dan zie ik het wel als het zover is..... God beloofd zoveel. We noemden die dingen. Zijn we daar ooit verlangend naar geworden? Hebben we daar om leren bidden? Voor onszelf voor anderen, voor de gemeente? Iemand heeft geschreven: de belofte is als een kruik die boven ons hoofd hangt. Een waterkruik in de woestijn. En het gebed is de stok om die kruik mee stuk te stoten zodat dat water over ons heen golft en gutst. Soms is de kruik dik, soms dun, moet er vaak of minder vaak tegen gestoten worden, maar het gebed stoot de kruik van belofte open. Zoals de catechismus zegt dat God Zijn genade en Heilige Geest alleen aan hen geeft die Hem zonder ophouden daarvoor danken en Hem daarom bidden. Ga eens na: hoeveel kruiken van beloften hangen er niet, waar je

nog nooit tegenaan gestoten hebt? Kruiken van kracht om het kruis te dragen, van kracht om te strijden, van heerschappij van Christus, van kennen van Zijn liefde, van vol worden van God, van vrucht van de Geest. Die onaangeroerd hangen en waar je dus ook de zegen niet van ontvangt. Omdat je niet bidt.

Kennen we een gebedsleven? Voor onszelf, voor huisgenoten, gemeente, kerk, land en volk? Dat maar tegen die beloften aanstoot? Of stoten we maar in het wilde weg? Om wat wij graag willen hebben, om wat ons goed uitkomt? Of zijn wij geestelijk dood onder zoveel kruiken van beloften. Zelfs een belofte:doden zullen horen de stem van de levende God. Als dat gebed er niet is, dan blijven de kruiken gesloten. Zoals velen in Israel. Elia had gesproken, het Woord had geklonken. Zij hadden zich niet bekeerd. Dan helpt er niets aan: er was 3 jaar droogte geweest, kastijding, oordeel, en zij hadden zich niet bekeerd. Nu komt er regen, overvloedig, voorspoed, rijkdom, welvaart, en zij hebben zich niet bekeerd. Dan helpt er niets aan, als er geen gebed is en komt.

2 de beproeving

Elia bidt. We letten eens op een paar dingen. Elia ging op naar de hoogte van de Karmel. Met zijn jongen. Hij zoekt de eenzaamheid, de stilte. Weg van het gedruis en rumoer van het volk en van wat er gebeurd was. Kennen we dat toch ook wel? Eenzaamheid en stilte zoeken. Maar, en dat is nog aangrijpender: ze laten hem ook alleen. Achab gaat eten en drinken. Het volk gaat naar huis. En niemand gaat met Elia mee, of vraagt: Elia, wil je voor ons bidden? Elia bidt voor Achab, het zal hem een zorg zijn. Elia bidt voor het volk: ze vinden het wel best de meesten. Voorbede doen is een eenzaam werk. Want dat wordt niet altijd begeerd of op prijs gesteld. Dat doet zeer. Misschien dat u het kent: jongen we zullen voor je bidden. U doet maar wat u niet laten kan hoor. Misschien dat je het herkent: ik zal voor je bidden, en hij zegt: als jij vroom wilt zijn je doet maar. De diepste voorbede is de voorbede voor hen die er zelf geen prijs op stellen. En dan toch bidden! En de allerdiepste voorbede is de voorbede van voor hen die je vijanden zijn, die je dwars zitten, die je dood wensen. Dat is de voorbede van de Heere Jezus, Die bad voor die Hem kruisigden Vader vergeef het hun zij weten niet wat ze doen.

Dan lezen we dat Elia zich klein maakt. Eerst languit voorover op de grond en dan zijn hoofd tussen zijn knien: zo klein als een mens zich maar maken kan. Eén en al uiting van ootmoed en nederigheid. Let erop;

al heb je dan beloften om op te pleiten. Al hangen dan die kruiken boven je vol heil. Dat maakt geen mensen die er recht op hebben en vanzelfsprekendheden hebben. Nee, al liggen er beloften, Elia maakt zich klein: Dat wij ons nood en ellendigheid recht en grondig kennen. HEERE het is onverdiend, HEERE de nood is zo groot, zonder U zijn we ten verderve overgeleverd. Wij zijn zo machteloos, zonder U liggen we zieltoegend neer zonder heil. O HEERE hoor, o HEERE doe het, o HEERE vergeef.

En dan wat vanmorgen misschien wel het meest opvalt: Elia bidt één keer, hij stuurt zijn jongen naar de top, en die komt terug: nee, niks te zien, geen regen.

Elia bidt 2 keer, stuurt zijn jongen naar de top, nee niks te zien.

Elia bidt 3 keer, stuurt zijn jongen naar de top, niks.

Elia bidt 4 keer, stuurt zijn jongen, niks.

Elia bidt 5 keer, weer niks.

Elia bidt 6 keer, weer niks.

Elia bidt 7 keer, en stuurt zijn jongen weer naar de top.....

Wat zien wij? God verhoort niet direct. En wat zien we nog meer? Elia volhard in het gebed en in de verwachting.

God verhoort niet direct: maar op Zijn tijd. Hoe lang bidt u, bid jij al? Hoe lang verlangt u al? Maar u/jij merkt niks van verhoring, voelt niks van verhoring. Dat kan persoonlijk zijn: je bidt om helderheid en zekerheid. Je bidt om bekering, om vergeving. Je bidt om volgzzaamheid, dat je opstand weggaat. Je bidt om inzicht, leiding wat je doen moet. En je gaat naar de kerk, je leest het Woord, en geen antwoord, geen helderheid. En je gaat weer naar de kerk, weer is er niks voor je bij, denk je. En weer niet, en weer niet. Alles blijft op slot en dicht. Dat kan voor een ander zijn: je bidt om zijn bekering, dat hij of zij ander inzicht krijgt, ogen geopend worden, om behoud voor je nageslacht. En je hoort of merkt er niks van. Na 1 week niet, na 2 weken niet, na 3 weken niet, en het worden maanden, jaren..... Geen vervulling.

Waarom, waarom verhoort God niet direct? Waarom is de wand van sommige kruiken zo dik? Dat zal zijn ten eerste om te leren dat ik ook met mijn gebed de dingen niet naar mijn hand kan zetten. Dat het gebed geen verborgen machtsmiddel is in mijn hand. Maar dat God vrij is in tijd en wijze. En daar hangt ten tweede mee samen dat God het geloof oefent: oefent in afsterven aan mijzelf en de verwachtingen van mijzelf. Leren

mijn machteloosheid en verlorenheid, in woorden, maar ook in beleving. En oefenen in verwachting van de HEERE alleen. Dat Hij het moet doen, en zal doen. En dat als het verandert dat het echt helemaal alleen Zijn werk is en dat Hij eer ontvangen zal.

God verhoort niet direct, en Elia blijft bidden en verwachten. Is wat hé, ook na die 6e keer stuurt hij nog zijn jongen naar boven: ga eens kijken, misschien nu. En na de 7e keer zegt hij niet, och jongen blijf nou maar hier, we zie wel of er wat van komt, nee, ga kijken, misschien nu wel. Dat kan alleen omdat hij de belofte Gods had. Omdat hij zijn gebeden neerlegde op Zijn Eigen Woord. Omdat de Geest dat leert: Uw Woord kan niet liegen, Uw Woord is betrouwbaar. Omdat de Geest dat laat overhouden: op Uw Woord heb ik gehoopt. Hoelang het ook duurt. En je gaat weer met verwachting naar de kerk. Hoe donker het ook is in je ziel en hoelang al. En die moeder dacht weer: zou onze jongen deze zaterdagavond terugkomen en zeggen: ik ga nooit meer naar de discotheek. Ik blijf verwachten.

Reken maar dat dat aangevochten is: Want het lijkt wel, lijkt wel, alsof het net zo gaat als bij die Baalprofeten. Die waren ook bezig maar Baal antwoordde niet. En de stille fluistering in je ziel: Elia, het gaat hetzelfde als bij hen: er is geen stem en geen antwoord en geen opmerking bij God. Houd er maar mee op!

Daar is de belofte. En het geloof klampt zich aan de belofte vast, trekt die naar zich toe. Maar de duivel grijpt de belofte aan de andere kant vast en trekt er ook aan. Wie gaat er met de belofte vandoor? Als het geloof ermee vandoor gaat, verliest satan, maar als satan ermee vandaar gaat, verliest het geloof. Misschien is dat wel de meest diepe strijd in het geestelijke leven. Om de belofte uit satans hand los te trekken.

Iemand vroeg eens hoe wet ik of mijn gebed echt is? En ds G Boer zei: als er niet mee op kunt houden. Als de belofte blijft trekken. Ent en diepste trek jij niet aan de belofte, maar trekt de belofte aan jou.

3 de vervulling

En op Gods tijd: vervulling. U weet dat wel: 7 keer. Dat was het bij Elia ook letterlijk: 7 maal. Maar het betekent voor ons: als het Gods tijd is, als de tijd vol en rijp is. Weer ds G. Boer: Het gebed is een appel. Die moet rijpen aan de boom van het geloof. En als de appel rijp is dan haalt God hem eraf en plukt Hij hem. En ik weet het: u denkt wel eens, en jij en ik: nou is mijn gebed wel rijp, heeft het vurigheid en ernst genoeg, hangt

het lang genoeg in de zon van beproeving. En toch: het is nog niet Gods tijd. Maar op Gods tijd geeft God de vervulling. En daar zien we twee dingen bij in dit gedeelte. Ten eerste: nu geeft God de regen. In vers 1 is de regen beloofd. In vers 42-46 wordt erom gebeden en komt de regen. Begin van het hoofdstuk: de belofte. Einde van het hoofdstuk: de vervulling. En daartussen in: het offer. De zegen is er op grond van het offer. De zegen van de Heilige Geest in Zijn Persoon en volle rijkdom en breedte van werk en vrucht is er op grond van Christus' werk en offer. In Hem zijn al de beloften Gods 'ja en amen'. In Hem vervult God al Zijn beloften. In Hem schenkt God de Heilige Geest, in Hem zegent God Zijn Kerk, in Hem geeft God eens de volkomen vervulling van al Zijn beloften, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Omdat Jezus bidt bij Zijn Vader. Niet smekend op zijn knien, maar zittend ter rechterhand Gods: Onafgebroken biddend dat al Gods beloften vervuld zullen worden en dat zullen ze. Aan Hem te danken. De Heere Jezus en Zijn offer en Zijn voorbedding.

Als het regent van zegen: waaraan is dat te danken? Aan Christus offer en voorbedding. Elk druppeltje zegen van de Geest, druppel berouw, druppel liefde van Christus, druppel verlangen naar God en heiligmaking, elke druppel is te danken aan Hem. Elk druppeltje uit dat allerkleinste wolkje is kostbaar, want bekostigd door Christus. God maakt Zijn genade kostbaar. Het offer brengt de zegen en de zegen brengt weer terug bij het offer.

Als het niet in dat verband staat is het geen zegen, maar een indruk. Kan er gevoel zijn en tijdelijke weldaden, een tekst die je aanspreekt. Maar als het niet brengt naar het offer dan is het geen zegen. Zegen komt uit het offer en leidt tot het offer.

En het tweede is dit: een wolkje als eens mans hand. Zo klein aan de strakblauwe lucht. Maar het geeft aan: God begint Zijn belofte te vervullen. En wat Hij begint voltooit, voleindigt Hij. Hij is getrouw. Dat geldt persoonlijk: Hij is machtig en getrouw om het goede werk dat Hij begint ook te voleindigen. Dat geldt kerkelijk: wat met Pinksteren begon in Jeruzalem, één stipje op de wereldkaart dat breidt zich uit onder alle volken en talen en rassen. Dat geldt Jezus Zelf: Jezus Die kwam zo klein en teer in Bethlehems stal, een klein begin, Hij zal wederkomen en een nieuwe hemel en nieuwe aarde scheppen waar al Gods beloften vervuld zijn. Het kleine begin wordt voltooid en voleindigd.

En de keerzijde: waar God de volle vervulling zal geven, daar geeft Hij hier en nu een beginsel. Daar zal hier en nu iets zijn van kennis van Christus, berouw en verlangen Hem te dienen. De vervulling heeft en geeft zijn beginsel in dit leven. Wie dat mist, die zal als het zo blijft erbuiten vallen. Nooit de kruiken van belofte geacht en begeerd. Nog hangen ze er: en de HEERE zegt het: bidt, zoekt klopt en u zal gegeven worden.

Maar wie van het begin weet, zal ook de voltooiing meemaken. Die mag verwachten dat de volle zegen komen zal. Verwachten dat God alles zal vervullen. En in dat teken mag je leven dan staan. Op weg naar de volkomen vervulling. Elia zag dat wolkje en hij ging. Hij zei Achab, ga, rijd naar Jizreel en zelf ging hij ook: de regen zou komen. Vertel het anderen: de regen van Gods vervulling komt. Nieuwe hemel en nieuwe aarde: wees bereid, want het komt. Daar is geen twijfel aan.

Verwacht het: zo mag het geestelijk leven zijn: op weg naar de volle vervulling. Elke dag mag je verwachten dat God Zijn werk voltooien zal. Daarom verwachten wij die dag met groot verlangen om ten volle te genieten al de beloften Gods in Christus Jezus onze Heere. Dat gebed is de hoogste vorm van Elia's gebed: het gebed om de wederkomst. Daarheen gaat het en zal het gaan. Ook in je persoonlijk leven: eens zal ik volkomen zijn naar Gods belofte. Vervuld, gezegend, vol van God, bol van Jezus liefde. En elke dag mag ik bidden en verwachten: wat zal de HEERE er mij vandaag van gaan geven? Totdat Hij al zijn beloften volkomen vervullen in Christus Jezus.

Amen